

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 12, Nummer 1
Januari-Februari-Maart 2006
Afgiftekantoor: 8560 Wevelgem 1

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

IN DIT NUMMER:

Wel en wee...	2
Is Taporì de kinderschoenen ontgroeid ?	8
Ontwikkelingssamenwerking vanuit Ecuadoriaanse hoek	10
Financiële gegevens 2005	14
Praktische info	16

Wel en wee...(I) Uit de brieven en mailtjes van Inge

Maandag 19 december 2005

" het heeft aan een zijden draadje gehangen"

Zo'n titelke doet jullie voorzeker een beetje opschrikken... en terecht. Saulo heeft gisteren een heel erge overgevoeligheidsreactie gedaan (voor ingewijden een zware anafylactische shock) op een bijensteek. Niemand wist dat hij er allergisch voor was en hij was op de koop toe alleen thuis met de vier gastjes en Brenda. Ik was les gaan geven op de unief en op dat moment op terugweg. Toen hij de kleren van de wasdraad haalde, werd hij gestoken en na een vijftal minuutjes begon het en ging het heel snel. Hij voelde zich wegdraaien, kreeg het benauwd, pijn in de hartstreek, duizelig, diarree. Hij probeerde mij op te bellen maar blijkbaar lukte de verbinding niet. Half bewusteloos kon hij nog de 911, de Ecuadoraanse ambulance opbellen en kon Sarah Juan Carlos opbellen. Die stond hier vliegensvlug, want de gastjes waren doodsbenauwd. Juan probeerde me toen opnieuw op te bellen en het lukte. Ik was net nog in de supermarkt binnengesprongen om boter en bloem te halen om zandkoekjes te bakken. 'k Denk dat de mensen me voor gek verklaard hebben, want ik heb alles laten staan, en ben tussen de mensendrommen doorgestormd want ik besepte onmiddellijk dat het erg was. Op nog geen drie minuten stond ik thuis, stak zelfs de ambulance voor. Ik had aan Juan Carlos al gezegd waar de medicatie stond en hij had alles al klaar. Ondertussen waren ook Mariana en Ligia en Marco en Miche en Marcelo hier. De gastjes waren buiten. Met de medicatie kwam het redelijk snel weer goed: van een bloeddruk 60/40 naar 100/60 op 15 minuutjes. De mensen van de ambulance waren supercorrect en be-

hulpzaam (er mag ook eens iets goeds gezegd worden over de gezondheidsdiensten hier). Het gevaar was snel geweken maar de schrik zit mij en ons nog in het lijf. Het kon slecht afgelopen zijn en het geeft me een gevoel dat ik nog nooit had. En eerlijk gezegd, goed geslapen heb ik ook niet. Ik ben nu bezig met een setje klaar te maken dat hij van nu voort best altijd bij zich draagt. Eerst besepte Saulo zelf niet dat het echt nodig is om dat te doen, maar ik gaf hem een boekje over bijen en o.a. over die "apitoxine", bijengif, en hij was wel wat stil achteraf. We zijn er dus met de schrik van af gekomen maar 't is echt diep gegaan.

Morgen mag ik het rapport van Sarah en Lien afhalen, daarna nog consultatie in Tapani en in de namiddag werken op de unief. Verder zal ik de komende veertien dagen wat onregelmatig werken, met o.a. enkele dagen evaluatie en planning voor Tapani, maar hopelijk toch ook met nog mooie en rustige momenten. De gastjes hebben nu ook veertien dagen vakantie, Amelietje heeft nog tot woensdag kinderdagverblijf met als afsluitertje een klein kerstprogrammaatje waarin ze herderinnetje moet zijn, relatief eenvoudig na alles wat we de vorige week moesten produceren: Sarah was "zwaan" in een toneeltje, Lien engel en Elisa duif. 'Vrolijke, vrolijke vrienden', dat zijn wij!

Donderdag 29 december

Binnen Tapani is 2005, in veel opzichten een duur jaar geworden maar al bij al zijn er toch geen slechte of negatieve resultaten. Gelukkig maar. De medische consultatie heeft slechte punten dit jaar want de dokters en Felicita lieten zich gaan. Daardoor raakte de autofinanciering

Wel en wee...(2)

Uit de brieven en mailtjes van Inge

Tapori in de war, maar gelukkig heeft Cristina, de boekhoudster, de schade kunnen beperken. Daarbij moet je weten dat mijn bijdrage, de laatste vier maanden, sinds september dus, meer dan de helft van het totaal consultaties over het hele jaar beslaat. Ik had al een vergadering met Natalia en een andere nieuwe dokter die ons ook zou helpen vanaf 2006 en hopelijk geraken we er weer helemaal bovenop.

Op de jaarvergadering, die maandag doorging en over het algemeen goed was, sloot Franklin af met een klein opdrachtje. Iedereen moest op een papiertje schrijven wat hij/zij wou achterlaten in 2005 (het negatieve dus) en wat hij/zij wou meenemen of bewerken in 2006. Ik schreef op mijn papiertje dat ik van 2005 mijn "desillusie en vermoeidheid" wou achterlaten of van me wou afschudden en naar 2006 zou ik mijn werklust en al mijn idealen willen meenemen. Het was even stil.

Zondag 1 januari

Met dit mailtje willen we jullie allemaal een zalig en gelukkig nieuwjaar toewensen.

Het einde van mooie veertien dagen met wat werk maar ook met enkele mooie vakantiedagen is in zicht... en de gastjes, mooi gewassen, klaar voor een nieuwe start op school. Het was mooi, tot vandaag toe: de fondue was lekker.

We zijn klaar met veel goede voorname-ns en hopelijk krijgen we het allemaal voor elkaar. Saulo wenste voor zichzelf dit jaar wat meer werk en ik wat minder om wat rustiger en bewuster alles te

kunnen beleven want soms stormt alles voorbij zonder dat er een moment is om stil te staan. Het liedje van Herman van Veen "we moeten rennen, springen, vliegen, duiken, vallen en weer doorgaan..." speelt door mijn hoofd. Hopelijk draait de wereld hier wat beter dit jaar zodat er wat minder van al dat "moeten" is en misschien een beetje meer "mogen". In alle geval zijn de batterijen dezer dagen weer opgeladen om verder te gaan.

Dinsdag 10 januari: bij jullie 'rustig de winter door'....

Dit weekend niet echt tijd gehad om te schrijven. Er moesten nog veel mails beantwoord worden en ik vulde ook nog mijn Ecuadoraanse belastingsformulieren in en bracht de papieren voor DOSZ in orde. Zondagvoormiddag gekokkereld: met allerlei overschotjes vanalles gemaakt De tijd vloog voorbij en vandaag vlogen we weer in een volle werkweek. Het werk dat ik voor de wereldgezondheidsorganisatie aan het maken ben, krijgt goed vorm. Ik schreef erover op 12/9 en 8/12 en dat konden jullie lezen in de vorige Vogel. Nog een twee à drie weken en het zou moeten klaar zijn om gedrukt te worden. Ik ben er zeker van dat het inhoudelijk echt wel aarde aan de dijk brengt en goed in elkaar zit. Niet voor niets zei die Argentijnse socioloog: "Weet je wel wat voor een kritisch werk je geschreven hebt?"...Daarna ga ik aan de slag voor Memisa en start ik ook het onderzoek ivm sociale zekerheid in Pomasqui op. Dan is er ook nog een gemiddelde van 50 patiënten per week met genoeg serieuze pathologie. Vorige week was het echt erg op de consultatie: een meisje van 14 jaar met een zware ziekte, daarnaast nog een oudere vrouw met vermoeden van kanker, een kind met tu-

Wel en wee...(3)

Uit de brieven en mailtjes van Inge

berculose, en nog iemand met zware psychosomatiek. Zo was ik weer aan de slag want er hoorde veel studie- en naslagwerk bij.

Met de gastjes gaat het ook goed. Zaterdag bakten Lien en Sarah voor de eerste keer helemaal alleen een taart, ter gelegenheid van Driekoningen, dus met "boon" en al en het was nog lekker ook. Ik was boodschappen aan het doen met Elisa en Amelie en Saulo had hen laten doen. Toen ik thuiskwam, stonden wel alle vensters en deuren open. Er was immers wat deeg afgelopen en die was verbrand. Maar behalve dat was alles perfect in orde. Nu hebben we gezegd dat, als ze al taart kunnen bakken., ze ook aan de slag mogen voor soep en aardappelen en rijst. Dat zagen ze minder goed zitten.

Amelie gaat al goed op het potje en er gebeuren praktisch geen ongelukjes en Elisa begint, nu Lien er ook al goed mee weg is, ook al te lezen. Sarah blijft met de breifurrie zitten en heeft al ongeveer 40 centimeter van haar sjaal gebreid. Ik zette zelf vrijdagavond een nieuw pulleke op gang, deze keer voor Amelie, in veel mooie kleuren.

Zo zie je maar, we blijven in de weer. 'k Zou alleen maar wat beter willen kunnen slapen want de laatste tijd zijn het almaar onrustige nachten.

Zondag 15 januari

Noot: Sinds augustus 2005 loopt een project van de Belgische Technische Coöperatie (BTC) in Ecuador : 'Versterking van de publieke gezondheidsdiensten van het Metropolitan District van Quito-Ecuador'. Inge werd aangesproken door de verantwoordelijke van het genoemde project en geeft volgende indrukken weer in haar mail van 15.01) Het komt er op neer dat hij zou willen dat ik meewerk in een deelproject van dat BTC-project, dat vooral gaat over het rationeel voorschrijven van medicatie door dokters. Dat gebeurt hier namelijk nogal irrationeel en ze hebben enkele plannen om dat te trachten te verbeteren. Ik heb niet "neen"

gezegd... maar ook nog niet "ja"... Maar we hebben wel een afspraak gemaakt morgenmiddag, maandag dus. Ik ga nu nog wat het project van hen doorlezen en enkele vragen die ik al in mijn hoofd heb, opschrijven. In alle geval zou ik, als ik erin meestap, willen dat we het doen vanuit de universiteit. Ik zal er morgenvoormiddag, als ik dan toch op de universiteit ben, er even over spreken met twee proffen. Daarbij zou ik het willen koppelen aan het onderzoek over sociale zekerheid dat ik wil doen in Pomasqui. Dus nog wat lees- en denkwerk voor vanavond

Maandag 23 januari

Deze voormiddag ben ik thuisgebleven om mijn bureau in orde te krijgen: allerlei kleine praktische dingskes, op zich niet veel werk, maar als het zich opstapelt. Ik ben alleen thuis: Saulo is voor vijf dagen naar Colombia, met een soort promotietour want hun muziek slaat ginds sinds ongeveer een jaar goed aan. Iemand vroeg me of ik er gelukkig mee ben en ik moet eerlijk toegeven van niet want het betekent weer meer alleen thuis zijn en vooral: wat we kennen en horen over Colombia is nu niet altijd het mooiste en vredigste nieuws. Maar goed, het is nu zo en het heeft geen zin erover te piekeren.

Dit weekend was het vooral een "zorgweekend" na een werkweek met van alles en nog wat: patiënten zien en verderhelpen (deze week een vrouw met maagkanker, een vrouw met baarmoederhalskanker, een kindje van zes weken met zware epilepsie, een ander met 40,5 graden koorts... enzovoort); verderwerken aan die tekst over onderwijsmethodologie; lessen voorbereiden en geven, proeven verbeteren, uurroosters coördineren, post en mails beantwoorden, kleine dingskes regelen voor en in Tapori. Zo vliegt de tijd voorbij en kan ik 's avonds geen pap meer zeggen... Ook het werk voor Memisa is in gang gestoken en dat begint te draaien.

Wel en wee...(4)

Uit de brieven en mailtjes van Inge

Van mij nog vele groetjes en een dikke zoen. 't Is tijd om Amelie en Elisa te halen van school. Amelietje, die niet liever deed dan de bijen plagen, tot moeders grote schrik, kreeg vrijdag haar "steek" terug: gelukkig zonder gevolgen.

Voor de rest: we doen ons best

Maandag 30 januari

'k Vertrek binnen een half uurtje naar de "plechtige start" van het project van de BTC hier in Quito. Ik ben er vriendelijk uitgenodigd en 'k zal er zijn: om veel te vragen en veel te onthouden en veel op te steken én sommige mensen een beetje ongemakkelijk te doen voelen.

Ik stuur in bijlage nog een artikel dat hier gisteren in de krant stond. Een heel goed artikel waarvan de inhoud jammer genoeg mag veralgemeend worden naar heel Ecuador: "En Chimborazo abundan las ONG y la pobreza sigue": In Chimborazo (een provincia van Ecuador) loopt het over van de niet-gouvernementele organisaties en de armoede blijft aanhouden. Ik denk echt dat het de moeite is om die tekst te laten vertalen ook met de kleine kadertjes waar o.a. België vermeld staat: harde realiteit met gelukkig uitzonderingen waar hopelijk België ook toe behoort. Ik denk nu plots dat ik misschien de mensen van Taporí deze tekst laat analyseren en hun bedenkingen en bevindingen laat opschrijven. Het zou een mooi hoofdstukje analyse kunnen worden voor de Vogel van papier: zo kunnen jullie in België zien dat ik niet de problemen maak en niet de enige ben die bedenkingen heeft over "mannen in mooie pakken en met glimmende 4x4-jeeps" die van op hun bureau in Quito plannen en projecten uitschrijven en daar grote lonen voor opscheppen die het gros van de "internationale samenwerking" opslorpt terwijl de miserie van veel mensen blijft voortduren: goed dat soms mensen in ontwikkelingslanden zoals Ecuador, hun klare kijk op de gang van zaken kunnen en willen naar voor brengen!

Donderdag 2 februari

Het werd een goed gesprek met de BTC-afgevaardigde, waarbij ons Inge duidelijk liet blijken dat ze kan meepraten over de zaken, interessante vragen kan stellen en soms ook een beetje voorop kan lopen, in tegenstelling tot het gesprek in september met die prof van het Tropisch Instituut uit Antwerpen. Ik kreeg uitleg over hun plannen, schreef veel op, stelde vragen en maakte opmerkingen. Over het praktische van de zaak liet ik ook duidelijk weten dat ik niet zomaar een contract zal ondertekenen. Nu wil ik eerst naar de prof in Gent schrijven om een digitale versie van het compendium te krijgen (het fameuze groene boekje, beknopte versie van - voor ingewijden zeker bekend - het grote blauwe boek, uitgegeven door het Belgische Centrum voor Farmacotherapeutische Informatie), naslagwerk voor geneesheren in België. Dan maken we een proeftekst en rekenen we ook uit hoeveel tijd en hoeveel centjes ik ervoor zou moeten krijgen. Het opzet om dergelijk compendium ook voor de geneesheren in Ecuador op te maken lijkt me correct, vooral ook dat het in een ruimer kader geplaatst is. Eenmaal de tekst er is, althans zo zegt men nu, worden contacten gelegd met instanties van hogerhand (universiteiten, Ministerie van Volksgezondheid, Consejo Nacional de Salud, een soort van adviesgevend orgaan op nationaal vlak ivm gezondheidszorg) om daarna de tekst te introduceren bij de studenten geneeskunde en min of meer als basiswerk (ter raadpleging en voor continu gebruik) te laten gelden. En dat laatste leek me belangrijk. Ik hoop althans dat het zover komt, want dan pas krijgt het de draagwijdte die het zou moeten hebben... Dus zal Inge binnenkort beginnen aan haren tweeden boek, want mijnen eersten, over onderwijs over onderzoek binnen de gezondheidssector (waarvoor trouwens die man van de wereldgezondheidsorganisatie de inleiding al

Wel en wee...(5)

Uit de brieven en mailtjes van Inge

schreef), gaat bijna naar de drukker.

Genoeg nu want ik zou eigenlijk veel liever over Taponi willen schrijven want daar gaat het goed: patiënten te over, personeel dat (weer) goed en gemotiveerd aan het werk is, nuttig werk elke dag met veel voldoening en dankbaarheid van de mensen. Ik zou weer eens enkele histories moeten schrijven. Tijd, tijd, tijd.en ja... alles op zijn tijd.

Woensdag 8 februari

Hier zijn we langs alle kanten een beetje ziekerig. Amelie heeft een oorontsteking en ik heb een pijnlijke schouder (verrokken door te zware wasmand met heel nat goed naar binnen te dragen) Het regent hier al enkele dagen aan een stuk: voor de planten is het goed, maar het is kil en de kleren drogen niet goed. En voor de rest: werken, werken en nog eens werken. Dit weekend is er "festival de dulces" in Taponi en ik sta in voor 150 a 200 pannenkoeken. Sarah gaat mee om me te helpen. En zondag vierden we Lienekes verjaardag. Een puzzel en een leesboek zijn haar wensjes. Ze begint al goed te lezen en bijna elke avond in haar bed leest ze een volledig Nederlands "eerste leesboekje". Ze vindt er haar plezier in. Met Engels gaat het soms wat minder goed. Maar je zou voor minder met al die talen. Het grappige is, als ze inderdaad soms iets, dat ook in mijn ogen onnuttig lijkt moet leren (zoals kennen van de letters van het alfabet zowel in het Spaans als in het Engels) dan zegt ze zelf: "maar mama, waarom moet ik dat weten. Ik ken alle woordjes die ik moet kennen... ik moet toch niet de letters kunnen zeggen, maar wel de woorden..." Ik denk dat ze gelijk heeft maar we moeten zwijgen en in ons binnenste lachen: Ach kind, je zal nog zoveel absurde dingen moeten leren. Maar het is nu eenmaal zo en erdoor moet ze toch.

Van mij nog vele groetjes en ook van Elisa die hier naast mij staat te krabbelen op een papiertje...

Maandag 13 februari

Een mooi weekend achter de rug. en ook nog lekker, vooral voor de anderen dan. Gisteren organiseerden we in Taponi een "festival de dulces" (een zoetheidsfestival) ter gelegenheid van Valentijn om wat "lokale" fondsen te verzamelen. Iedereen maakte een of andere taart of dessert klaar en ik mocht,ge moogt drie keer raden, pannenkoeken (of zijn het nu "pannenkoeken") klaarmaken... Daarenboven maakte ik nog twee grote tiramisus (eigenlijk geen werk en heel lekker, nu we hier ook aan een goeie prijs mascarponekaas kunnen vinden) Ik bestelde ook nog aan een Belg die hier in Quito woont 140 echte pralientjes. Die man werkt als computerspecialist in de VN hier in Quito, maar maakt als hobby chocolaatjes. We zijn er dus door hier. Zowat alles wat je maar kunt denken, kan hij maken: paaseitjes, chocoladesinterklazen en zwarte pietten, en ook pralientjes. Deze keer waren het voor de gelegenheid speciale gevuld met een lekkere maracuyasiroop, in hartvorm. En alles had veel aftrek. Ik bakte op twee uur 130 pannenkoeken, deeg klaarmaken inbegrepen. 't Ging dus redelijk snel en tegen 14.00 uur trok ik huiswaarts, want Saulo had ook opgebeld dat Amelie met erge oorpijn zat. Eerst nog wat boodschappen en ondertussen was er telefoon van een andere Belgische mevrouw met twee van haar kindjes ziek. Afsproken bij ons thuis, lange consultatie, en de dag was weer voorbij: een werkdag dus. Maar het was goed.

En vandaag weer aan de slag want we zouden Lienekes verjaardag vierden. 'k Heb twee taarten gemaakt: een klassieke fruittaart (bladerdeeg, pudding, veel soorten fruit en toegedekt met perzikkelatine van de boerenbond, jawel uit Moorseele!) en de andere taart was mijn eerste experiment met "rolbiscuit". Behalve het feit dat onze oven niet zo goed de temperatuur aanduidt en ook niet zo warm komt als nodig, is die goed gelukt. Ik maakte er een ananastaart van met goeie slagroom (die hier nu ook te vinden is;

Wel en wee...(6)

Uit de brieven en mailtjes van Inge

35 % vet, dus goed om op te kloppen). Ondertussen was het ook nog stoet in Zambiza voor de 400 en zoveelste verjaardag van de stichting van Zambiza, en Saulo had Lientje wijsgemaakt dat hij die stoet helemaal georganiseerd had voor haar verjaardag. Je had haar ogen moeten zien blinken. Na de stoet trok ik huiswaarts om het feestje verder voor te bereiden. Saulo zou de neefjes en nichtjes wel uitnodigen. Zogezegd zagedaan, maar hij had iedereen erbij gevraagd en zo was er deze middag zo'n dertig man bij ons thuis. Gelukkig van de twee taarten en kazekes en chipkes en worstjes en snoepkes en groene gelatine die zogezegd naar ci-

troen smaakt (een typisch en heel goedkoop overzoet en felgekleurd mengsel dat onze kinderen maar "vier" keer per jaar krijgen nl. op hun verjaardag). Nu, het was heel fijn en we organiseerden enkele spelletjes zoals eendjes vissen in het kinderbadje, met vijf verschillende houtstukjes bepaalde figuren maken en met knikkers clowntjes omver rollen en punten verzamelen. Zo verdiende iedereen een klein prijsje en het feest werd afgesloten in het park van Zambiza waar Saulo om 17.00 uur nog optrad, jammer genoeg voor meer zatte mensen dan niet zatte. De gastjes liggen nu te slapen en het huis opgeruimd.

Mijn eigen uurrooster verandert nog maar eens... en houdt nu hopelijk een tijdje stand. Het ziet er vanaf 2006 als volgt uit :

	maandag	dinsdag	woensdag	donderdag	vrijdag	zaterdag	zondag
Voorm.	Universiteit	Consultatie Tapori	Consultatie Tapori	Consultatie Tapori	Universiteit	Universiteit	Niet moeilijk te raden
Namidd.	Universiteit	Consultatie Tapori	Memisa + coördinatie Tapori	Memisa + coördinatie Tapori	Universiteit	Niet moeilijk te raden	Niet moeilijk te raden

Noot: we hebben aan Inge even opgevraagd welke lading er zit achter het woord 'Universiteit' en kregen op 7 maart 2006 volgend antwoord:

Op den unief doe ik het volgende: gemiddeld vier uur les geven per week, wat dus ook nog eens ongeveer vier uur lesvoorbereiding inhoudt; lesmodules en uurroosters helpen organiseren; mensen uitnodigen om bepaalde conferenties te geven en hen uitleggen waarover het juist gaat en van de juiste bibliografie voorzien; studenten helpen in puur praktische zaken (zoals kopies van artikels, administratieve problemen) en ook in studieaangelegenheden (bijvoorbeeld extra uitleg geven, hun kladwerken lezen en helpen verbeteren, hun stages helpen voorbereiden, hun onderzoeksprotocols lezen en richtlijnen geven.)

Het werk voor de wereldgezondheidsorganisatie hoort er ook bij (sinds september heb ik er zo'n 210 uur aan gewerkt); en nu mogelijks een nieuw werk rond decentralisatie van de gezondheidszorg in Ibarra, een provinciestadje op 2,5 uur van hier, dit samen met het stadsbestuur.

Tenslotte ben ik sinds twee weken ook opgenomen in de officiële equipe van het instituut, waardoor ik ook gevraagd word deel te nemen aan hun wekelijkse overlegvergadering..

Is Tapori de kinderschoenen ontgroeid ?

Beste mensen

"Groeien doet pijn", luidt een Vlaams gezegde. En dat kan ook hier in Ecuador gelden. De voorbije twee, drie jaar waren binnen Tapori in velerlei opzichten niet gemakkelijk. De coördinatie werd overgedragen, kreeg een ander gezicht en derhalve ook een andere manier van aanpakken. De v.z.w. waartoe we behoorden "ging op rust" en we moesten een eigen legale structuur uitbouwen, met alle kleine en grote - vooral administratieve en bureaucratische - hindernissen die erbij horen. Enkele nieuwe dokters, de één al meer gemotiveerd dan de andere, leerden Tapori binnenskamers kennen en probeerden het vertrouwen van de patiënten te winnen terwijl ikzelf bergen literatuur en studiemateriaal verwerkte en opdrachten en taken voor de opleiding volksgezondheidszorg uitvoerde. Het revalidatiecentrum stortte zich in een groot avontuur dat "*integratie van kinderen met een handicap in het gewone onderwijs*" heet, in een context waarbij noch ons personeel, noch de ouders, noch de leerkrachten van de scholen moeilijk de ware toedracht van dit project konden inschatten. Het was een moeilijke periode maar niet voor niets betekent het woord "crisis" in het Japans "groeikans, kans tot ontwikkeling"...

En die kans hebben we echt gegrepen zodat we terecht en ook wel met een beetje trots een 'ja'tje' mogen schrijven achter de titel bovenaan. Tapori is de kinderschoenen bijna ontgroeid. Franklin, onze psycholoog, vervult vol enthousiasme en echt gemotiveerd zijn functie als coördinator. Hij is alert voor alles, groot of klein, en leerde veel uit tevoren misschien minder goed aangepakte problemen. Tapori is sinds vorig jaar een eigenste echte v.z.w., helemaal zelfstandig en volledig in orde met alle mogelijke wetgevingen en

reglementen en dat is niet niets als je iets afweet van het Ecuadoraans gerechtsapparaat. Wij hebben nu de naam 'TAPORI, Paladines de la Felicidad' (Tapori, voorvechter voor het geluk).

Sinds september vorig jaar werken we met drie vaste dokters, echt in een groepspraktijk. Van maandag tot vrijdag is er doorlopend consultatie van 7.30 uur tot 18.00 uur en we bieden een volledig consultatiepakket aan. Vroeger zagen we vooral kinderen en zwangere vrouwen. Nu kunnen we echt spreken van een integrale huisartsenpraktijk. En stilletjesaan krijgt de opgedane kennis tijdens mijn opleiding 'Volksgezondheid' praktische vorm: het interne informatiesysteem in de consultatie werkt naar behoren, de rationalisatie van de volksapotheek staat op papier en wacht alleen op de nodige gelden om uitgevoerd te worden, en een onderzoeksprotocol over sociale zekerheid voor de meest uitgesloten mensen is bijna klaar. En nog veel andere ideeën en dromen spelen door ons hoofd. In het revalidatiecentrum beginnen ervaringen, bijscholing en overleg vruchten af te werpen en krijgt het begrip "integratie" een bevattelijkere inhoud. De perceptie over "handicap" van de lokale bevolking blijft in positieve zin veranderen. De gemiddelde leeftijd waarop kinderen met een handicap aankomen in Tapori blijft alsmat dalen, een teken dat de bevolking sneller problemen signaleert en mensen begeleidt naar de juiste plek.

Daarenboven blijven alle andere deelprojecten van Tapori - de kinderbibliotheekjes en de avondschool voor volwassenen - naar behoren verder werken. De gemeente Wevelgem heeft binnen haar dienst 'ontwikkelingssamenwerking' Tapori voor vier jaar erkend als 'duurzaam' project en de kans geboden vier deelprojecten te realiseren om voor een stuk de weg naar autofinan-

Is Taporí de kinderschoenen ontgroeid ?

ciering te helpen realiseren. De twee micro-projectjes die reeds gefinancierd werden, gaan de goede richting uit. Volgende resultaten zijn daar getuige van:

1. Zowel het recyclageproject als het project "Girasoles", het winkeltje met gezonde voeding, beschikt nu over een eigen ruim en aangepast atelier.
2. Girasoles is ondertussen uitgroeid tot een zelfstandig project, met vaste afzetmarkt die gestadig groeit, waardoor dikwijls extra werkkrachten ingeschakeld moeten worden. Het loon van Isabel, de projectverantwoordelijke, werd in 2005 helemaal geautofinancierd, terwijl tot en met 2004 dit project gesubsidieerd moest worden.
3. Binnen Girasoles werd begin dit jaar een echte marktstudie uitgevoerd door iemand die technisch onderlegd is in dit aspect van commercialisatie van producten. De conclusies van deze studie krijgen praktische toepassing binnen het project om het rendement te verhogen en de resultaten nog te verbeteren.
4. Het recyclageproject heeft een vaste groep "schenkers" van oud papier en karton, waaronder ook verscheidene bedrijven van Pomasqui.
5. Vorige week voerden we een diepgaand gesprek met Rosa, de verantwoordelijke, en we zochten naar een oplossing voor het vormingsprobleem. Er werden namelijk contacten gelegd met een heel goede v.z.w. aan de Ecuadoraanse kust die mooie producten met gerecycleerd papier maakt (zie www.camari.org/ecopapel/ES/). Zij is bereid om Rosa op te vangen en haar de fijne knepen van het vak te leren. De knoop werd doorgehakt en binnenkort starten we met het vormingsaspect.
6. Een puntje dat ik jullie niet wil onthou-

den, is misschien verrassend maar springt niet direct in het oog: De man die de werkruimtes bouwde, is de vader van één van de kinderen die naar ons revalidatiecentrum komt: Rosita Zambrano (over wie ik al dikwijls schreef). Zij behoren tot de meest marginale families van het dorp, worden beschimpt en bespot. Hen valt echte miserie ten deel. Het was een lange weg om bij hen vertrouwen te winnen. Het werd een weg met vallen en opstaan. Maar het vertrouwen is gewonnen: Don Carlos Zambrano kijkt ons nu recht in de ogen als hij ons iets vraagt of vertelt, terwijl hij zich vroeger altijd met gebogen hoofd tot ons richtte. Hij is "iemand" geworden, acht zichzelf nu meer waard, durft zijn mening zeggen. Ik denk dat dit misschien wel het belangrijkste is van heel dit verslag hoewel precies dat niet in cijfers kan uitgedrukt worden, niet omvat of beschreven kan worden.

Ik hoop dat ook jullie tevreden zijn met dit resultaat. Ik stuurde aan de Wevelgemse Wereldraad in oktober 2005 via e-mail en met de post een narratief verslag en het financiële overzicht van alle inkomsten en uitgaven in verband met de tweede shift van de vier deelprojecten, erkend als globaal "duurzaam project": "Girasoles", "recyclageproject", en "constructie", telkens in het Spaans en in het Nederlands.

Ik wil van deze gelegenheid gebruik maken om uit naam van veel mensen in Pomasqui en omstreken jullie allen van harte te danken voor jullie steun en vertrouwen.

Inge
6 februari 2006

ONTWIKKELINGSSAMENWERKING eens van uit Ecuadoraanse hoek eens zoals Inge en medewerkers in Taporí het bekijken

We citeren naast én in het Spaans een tekst uit El Comercio, toonaangevend dagblad uit Quito

iets voor diegenen die nog eens hun talenkennis willen toetsen

in vertaling door Jean-Mary Foré bedankt Jean-Mary!

Chimborazo está llena de fundaciones y de pobreza

1/06/2006
Redacción Ecuador

Así lo reflejan las cifras del Instituto Ecuatoriano de Cooperación Internacional (Ineci) y del Sistema Integrado de Indicadores Sociales del Ecuador (Siise). Entre el 2000 y el 2004, Estados Unidos, Bélgica, España, Holanda y otros, donaron 928,8 millones de dólares en todo el país. Esos recursos fueron manejados por entidades públicas y, especialmente, por fundaciones.

Ese dinero financió iniciativas microempresariales, para mejorar la educación, salud e ingresos de la gente de las zonas pobres. En los informes del Ineci, una organización que coordina la ayuda internacional, se detalla que más del 40 por ciento de los recursos se quedó en la Sierra. Y en Chimborazo, las organizaciones no gubernamentales ejecutan la mayoría de esos proyectos.

En menos de cinco años, se han financiado 300 propuestas en comunas indígenas de Colta y Guamote. Todas tienen la intención de disminuir la pobreza. Sin embargo, la inversión de las ONG no encaja con los indicadores. En Chimborazo hay 403 632 personas: el 32,9 por ciento vive en hacinamiento; el 81,3 es pobre; el 43,5, indigente y un 56,9 carece de agua, alcantarillado y electricidad. Las zonas más empobrecidas de la provincia son Colta y Guamote. Allí viven 129 911 personas, la mayoría es indígena y trabaja en el agro y el comercio informal.

Según el Siise, la gente vive en condiciones insalubres y con ingresos que apenas alcanzan para comprar alimentos. La comuna Llinllín Pucará, ubicada a una hora de Riobamba, es una muestra de que pese a la intervención de organizaciones no gubernamentales, los líos siguen. En la entrada hay un rótulo grande que indica que una organización española los ayuda. Más allá, hay chozas cubiertas con paja - Allí los niños sólo comen arroz. ¿Por qué el trabajo de las ONG no es efectivo?, ¿dónde van las donaciones?. El tema es complicado.

Algunos representantes de esas organizaciones prefieren callar por temor a represalias. Luis Terán, un promotor social que laboró con niños y comunas, dice que el trabajo de las organizaciones tiene que auditarse. "El dinero se malgasta. Las organizaciones se convirtieron en entes de lucro. Es necesario seguir los proyectos porque la ayuda se volvió un negocio". Un dirigente indígena de Colta denuncia que la intervención de algunas fundaciones ha perjudicado a las comunidades. Sin embargo reconoce que hay entidades serias que sí cumplieron. Él cuenta que años atrás, un grupo de técnicos regaló conejos y reses de raza. En pocos meses los animales murieron porque no se acostumbraron al frío del páramo. Los técnicos jamás regresaron. Cecilia Lazo, directora nacional de la ONG internacional Kinder Not Hilfe (KNH), reconoce que las donaciones internacionales deben auditarse. También que los técnicos deben conversar con los indígenas para diseñar proyectos.

Derechos reservados © 2000-2006 C.A. EL COMERCIO Prohibida la reproducción total o parcial de este contenido sin autorización de Diario El Comercio

Estuardo Gallegos Sacerdote, antropólogo y sociólogo

Los proyectos son a control remoto. Trabajé 30 años en comunas indígenas y me he dado cuenta de la labor de las organizaciones.

El sistema funciona así: esas entidades consideran que los indios son infelices porque no tienen educación, teléfono, luz y otros servicios. Entonces financian proyectos para que en un tiempo determinado generen rentabilidad.

Les guste o no a los beneficiarios, en este caso los de la zona rural, su propuesta tiene que realizarse porque sus sustentos son los indicadores y la peculiar forma de trabajo de los técnicos, quienes analizan la pobreza de los indios desde sus oficinas en la ciudad.

Una vez que empiezan los proyectos, las organizaciones anuncian la noticia a los dirigentes y no vuelven a la comuna.

Lo terrible de todo es que los indígenas están narcotizados con esa forma de trabajo y piden cada vez más apoyo. Este es el rostro cruel del trabajo de las organizaciones. Si quieren ayudar, deben trabajar con todos los beneficiarios y creer en las capacidades que tienen las comunidades para desarrollarse.

ONTWIKKELINGSSAMENWERKING eens van uit Ecuadoraanse hoek eens zoals Inge en medewerkers in Taporí het bekijken

In Chimborazo zijn er niet enkel veel stichtingen, maar is er ook veel armoede
26/01/06

Redactie Ecuador

Dat is wat blijkt uit de cijfers van het Instituto Ecuatoriano de Cooperación Internacional (Ineci ; Ecuadoraans Instituut voor Internationale Samenwerking) en van het Sistema Integrado de Indicadores Sociales del Ecuador (Siise ; Geïntegreerd Systeem voor Sociale Indicatoren van Ecuador).

Tussen 2000 en 2004 gaven de V.S., België, Spanje, Nederland en andere landen, een financiële injectie van 928,8 miljoen dollar aan het land. Die steun werd beheerd door openbare instellingen en, vooral, door stichtingen.

Met het geld werden vooral kleinschalige initiatieven gefinancierd om het onderwijs en de gezondheid te verbeteren en het inkomen in de arme gebieden te verhogen.

Uit de informatieberichten van het Ineci, een organisatie die de internationale hulp coördineert, blijkt dat meer dan 40% van de steun voor de streek van het Andesgebergte bestemd was. In Chimborazo, realiseren de niet-gouvernementele organisaties (ngo's) de meeste van die projecten.

Op minder dan vijf jaar werden 300 projecten in de inheemse leefgemeenschappen Colta en Guamote gefinancierd. Al die initiatieven zouden de armoede moeten verminderen.

Toch zijn de investeringen van de ngo's niet weerspiegeld in de indicatoren. Chimborazo telt 403 632 inwoners : 32,9% van hen leeft opeengehoopt ; 81,3% is arm ; 43,5% is hulpbehoevend en 56,9% moet het zonder water, rioleringen en elektriciteit stellen.

De armste gebieden van de provincie zijn Colta en Guamote. De 129 911 inwoners zijn er voornamelijk

inheems en werken in de landbouw of de niet-formele handel. Volgens het Siise leeft het volk in ongezonde omstandigheden en met inkomsten die nauwelijks volstaan om eten te kopen.

Llinllín Pucará, een dorp dat gelegen is op één uur van Riobamba, is er het bewijs van dat de noden blijven, ondanks de hulp van de ngo's.

Bij het binnenkomen leert een groot opschrift dat een Spaanse organisatie de inwoners helpt. Verderop staan armtierige woningen die met stro bedekt zijn. De kinderen eten er enkel rijst.

Waarom is het werk van de ngo's niet doeltreffend ? Waaraan worden de giften besteed ? Het antwoord is niet eenvoudig. Sommige vertegenwoordigers van de organisaties zeggen liever niets uit vrees voor represailles.

Luis Terán, een sociale promotor die werkte met kinderen en met leefgemeenschappen, meent dat het werk van de organisaties moet doorgelicht worden.

“Het geld wordt verkeerd besteed. De organisaties zijn bezwaken voor het winstbejag. Het is noodzakelijk dat de projecten worden opgevolgd omdat de hulpverstrekking een rentabele aangelegenheid is geworden”.

Een inheemse bestuurder van Colta klaagt aan dat de tussenkomst van sommige stichtingen aan de gemeenschappen schade heeft berokkend. Toch erkent hij dat ernstige organisaties goed werk hebben geleverd.

Hij vertelt ook dat jaren geleden een groep deskundigen konijnen en runderen schonk. Korte tijd nadien waren de dieren al gestorven omdat ze de koude (motregen) niet overleefd hadden. De deskundigen kwamen nooit meer terug.

Cecilia Lazo, nationaal directeur van de internationale ngo ‘Kinder Not Hilfe’ (KNH), oordeelt dat de internationale steun onder de loep moet worden genomen. Ze vindt ook dat de deskundigen moeten spreken met de inheemse bevolking om de projecten te ontwikkelen.

Rechten voorbehouden 2000-2006 C.A. EL COMERCIO

Estuardo Gallegos Sacerdote, antropoloog en socioloog

De projecten worden van op afstand geleid. Ik heb 30 jaar in lokale gemeenschappen gewerkt en ben me bewust geworden van het vele werk dat de organisaties verrichtten.

Het systeem werkt als volgt : de organisaties menen dat de Indianen ongelukkig zijn omdat ze moeten leven zonder opleiding, telefoon, elektriciteit en andere diensten. Daarom financieren de organisaties projecten die de Indianen op korte tijd kunnen laten meedraaien in een systeem van rendabiliteit.

Of de begunstigen, in dit geval de plattelandsbewoners, dat nu leuk vinden of niet, de projecten moeten gerealiseerd worden, onder druk van de indicatoren en de deskundigen die de problemen op een eigenaardige manier aanpakken en de armoede vanachter hun bureau in de stad analyseren.

Eens de projecten opgestart zijn, brengen de organisaties de lokale bestuurders daarvan op de hoogte en keren ze niet naar het dorp terug.

Jammerlijk aan dat alles is dat de inheemse bevolking door die werkwijze bedwelmd wordt en steeds meer hulp vraagt. Dat is de waarheid achter de hulp die de organisaties bieden. Als die organisaties echt willen helpen, moeten ze samenwerken met alle begunstigen en geloven in de mogelijkheden die de gemeenschappen hebben om zich te ontwikkelen.

ONTWIKKELINGSSAMENWERKING eens van uit Ecuadoraanse hoek: eens zoals Inge en medewerkers in Tapori het bekijken

Bij Inge en binnen Tapori is er ook een mening over 'dé' ontwikkelingssamenwerking, meer speciaal in Ecuador

(uit de mail van Inge 6 maart 2006)

Eind december en begin januari kreeg ik enkele bezorgde reacties van vrienden over mijn nogal sterk uit de hoek komen over de Belgische ontwikkelingssamenwerking. Eerst en vooral wil ik die mensen bedanken voor het mee-voelen en bezorgdheid. Jullie hebben inderdaad goed aangevoeld dat het voor ons een heel tumultueuze periode was en nog steeds een beetje is, met veel onzekerheid en vooral met bergen werk. Daardoor kwam en kom ik misschien soms nogal scherp uit de hoek en weet ik ook van mezelf dat ik daardoor nog veel meer ieder woord dat ik zeg, en vooral ook "schrijf", echt moet wikken en wegen. En zo hoop ik dat ik dat ook doe met al mijn gepieker en gepeins over de officiële Belgische ontwikkelingssamenwerking. Ook ik wist vroeger niet hoe veel persoonlijke interesses er met de mantel van de liefdadigheid togedekt worden in naam van de ontwikkelingssamenwerking... maar jammer genoeg begon ik veel te zien, te horen en zelf aan de levende lijve te voelen. Let wel, daarmee wil ik zeker niet iedereen en elke organisatie over dezelfde kam scheren want er zijn zeker ook wel mensen met eerlijke en zuivere bedoelingen bezig... Weet je dat ik in de maanden dat ik in België was, dikwijls aan mezelf twijfelde. Ik was bang voor mijn eigen gedachten, kon en wilde het niet allemaal geloven maar het "telkens de deur op mijn neus krijgen" was een teken aan de wand. Daarenboven vond ik per puur toeval het boek van professor Patrick Develtere, die werkt aan het Hoger Instituut voor Arbeid in Leuven, in handen, getiteld "de Belgische ontwikkelingssamenwerking"... : een lijvig boek waar hij tot dezelfde conclusies komt als ik.

En ook hier in Ecuador las ik toevallig onlangs in de Ecuadoraanse krant een artikel met dezelfde inhoud, deze keer gezien vanuit de kant "van de armen voor wie al die hulp wel zou moeten baten". Dat artikel willen we nu in de nieuwe vogel van papier plaatsen, vertaald en ook nog met enkele commentaren van de mensen die in Tapori werken niet omdat ik kost wat kost mijn gelijk wil bewijzen. Ik zou veel liever hebben dat het allemaal niet zo was en dat alles inderdaad met eerlijke en mooie bedoelingen gebeurt. Jammer genoeg worden in dat artikel nogmaals zo veel van mijn vermoedens bevestigd. Maar zoals ik al zei, dat wil niet zeggen dat iedereen en alles daarom over dezelfde kam moet geschoren worden.

Nu goed, het belangrijkste is nu: wat doe ik met al die informatie? Want met alleen maar het vaststellen ervan, geraken we ook niet verder. En die stap zijn we hier nu aan het zetten. Het almaar blijven vastzitten en ploeteren in die modderpoel van vieze informatie begon mezelf verbitterd te maken en ook dat was geen goede zaak. Ik werd er ziek van. Dus, heb ik bewust een "stop" gezet achter al dat gepieker en begon te zoeken hoe ikzelf daarmee verder kon. Het lag en ligt niet voor de hand om verder aan (echte?) "ontwikkelingssamenwerking" te doen zonder het statuut van "ontwikkelingshelfer". Ik ben een van die velen geworden voor wie binnen de Belgische zienswijze op 'Ontwikkelingssamenwerking' geen plaats meer is. We hebben, samen met vele anderen op vele plaatsen iets uit de grond gestampt en zijn er nog altijd van overtuigd dat het de 'kleine' mensen echt ten goede komt. We konden voor de materiële uitbouw en de werking jarenlang rekenen op een aantal officiële, maar vooral jullie bijdragen en waren voor een stuk onafhankelijk daarvan omdat we het statuut van 'ontwikkelingssamenwerker' hadden: een minimumloon en de sociale zekerheid. Dit alles is voor mij sinds 2002 weggefallen. We vinden in België geen onderdak meer en bij aankloppen krijgen we inderdaad telkens

ONTWIKKELINGSSAMENWERKING

eens van uit Ecuadoraanse hoek: eens zoals Inge en medewerkers in Taporí het bekijken

het deksel op de neus: 'onze werkwijze is veranderd' is het antwoord en bij wat aandringen kregen we zelfs van iemand uit de structuur het antwoord ' wij vragen toch niet dat jij dat verder doet' (sic). In België bestaat blijkbaar geen naam voor wat ik hier doe. Uiteindelijk werd ik op het laatste "lekenmissionaris" genoemd of nog anders – ik zal die uitspraak maar voor mij houden!-.

Maar goed, zonder aan mijn idealen te moeten verzaken, blijven we verdergaan: halftijds Taporí en halftijds universiteit waar ik nu ook les geef en meewerk aan verschillende onderzoeksprojecten in verband met de organisatie van de volksgezondheid. Werkaanbiedingen zijn er te over, want er is hier echt heel veel te doen en het is dus een luxe te kunnen en mogen kiezen, weliswaar telkens voor "lokale lonen" die duidelijk verschillen van de lonen van onze "Belgische experts" die hier werken in het kader van de officiële ontwikkelingssamenwerking. Maar klagen mogen we zeker niet: dat alles heeft ons veel dingen en situaties leren herwaarderen, mij opnieuw bewuster doen omgaan met geld en opnieuw leren genieten van kleine onverwachte uitstapjes of verrassingen of dingen thuis doen met de gastjes : gisteren bakten we koekjes, maakten we zelf pizza en straks gaan we nog vijf kilo frambozen en vijf kilo aardbeien tot confituur verwerken: deels voor onszelf en deels om te verkopen in Taporí. 't Zal hier lekker ruiken straks.

En binnen Taporí werd de tekst van El Comercio ook gelezen

We lazen ook allemaal samen in Taporí het artikel, net voor de maandelijkse personeelsvergadering. Het is altijd plezant om een beetje "kritische literatuur" in te schakelen of één of ander discussiepunt in te lassen in de vergadering. Veel mensen zijn dat niet gewoon. want hun mening wordt zelden gevraagd. Maar als ze dan toch de kans krijgen, dan ben ik telkens weer verbaasd over de wijsheid en helderheid waarmee de mensen voor de dag komen . Hier volgen enkele letterlijk opgeschreven reacties nadat iemand het artikel voor-gelezen had (niet iedereen van ons personeel kan immers goed lezen):

- "Veel ontwikkelingshulpverleners of "experten" denken niet aan de mensen. Ze denken eerst en vooral aan hun eigen voordeel".
- "De mensen die ons willen komen helpen, moeten hier niet de Messias uithangen. Ze moeten met ons meelevend zijn. Er moet eerst een hele levenservaring zijn vooraleer ze echt iets kunnen doen".
- "Het hangt allemaal af van wie aan het hoofd staat".
- "Ze moeten ons komen leren vissen, niet ons de vis geven."
- "Waarom blijven "zij" (die "experten" of "ontwikkelingshulpverleners") ons zien als "ongelukkig", "armoedzaaiers" of "minderen", alleen maar omdat wij niet op dezelfde manier leven als hen?"
- "Het zou prachtig zijn als het inderdaad echt om "uitwisseling" zou gaan".
- "We hebben geen geld nodig om ons daarvoor in ruil te komen vertrappen"
- "Veel wordt geregeld vanuit chique kantoren en niet vanaf een echt samenleven"
- "Misschien zijn wij het wel die ons in die "mindere" positie steken en schikken"
- "De andere mensen zeggen dat wij "arm" zijn"
- "Het is goed om echt te komen helpen. Het is vals als ze komen helpen om de armoede te onderhouden."

Soms hard, maar echt getrouw opgeschreven. Reacties recht uit het hart om even over na te denken.

Financiële gegevens 2005

In dit nummer staat ook Inge's visie op de evolutie van Taporí: 'de kinderschoenen ietwat ontgroeid' en dat nu als 'volwassen geheel' zijn weg verder gaat. Belangrijk is ook te weten hoe dit verder kan.

Momenteel is een studente van bij ons voor haar stage werkzaam in Taporí. Ze kreeg ook de opdracht mee om het functioneren van Taporí en de voorhanden infrastructuur op papier en foto te zetten. We hopen daarvan in de volgende nummers relaas te geven.

Hieronder geven wij verslag over de financiële middelen die gebruikt worden met alvast op voorhand enkele verduidelijkingen.

- het geheel is uitgedrukt in USD, de munt die in Ecuador gebruikt wordt (het land is wat men noemt 'gedollariseerd')
- het gros van de gelden wordt uitgegeven voor personeelskosten. Inderdaad, want qua infrastructuur en ook uitbreidingsmogelijkheden zit Taporí ongeveer aan zijn plafond. We zullen in het volgende nummer uitvoerig ingaan op die infrastructuur sinds 1994
- belangrijk om weten is dat bij de begroting die telkens even voor het nieuwe jaar wordt opgemaakt vertrokken wordt van wat effectief voorhanden is: het is een gezond principe binnen Taporí dat er niets, zowel voor personeel als voor infrastructuur en werking wordt uitgegeven vooraleer het geld er effectief ook is
- vrij positief is dat binnen de twee projectjes die met steun van de gemeente Wevelgem konden opgezet worden nl. voeding en recyclage de autofinanciering gerealiseerd wordt en dat dit een aanvang kan zijn om ondersteunend te worden voor de andere activiteiten: dit en volgend jaar zullen op dezelfde wijze nog twee activiteiten opgestart worden, wellicht een was- en strijkafdeling en een kippenkwekerij
- binnen de begroting 2006 moeten de zopas door de provincie West-Vlaanderen goedgekeurde projecten ingebracht worden nl. de oprichting van een geïntegreerd kinderdagverblijf en een actie-onderzoek rond 'seksualiteit bij jongeren met een handicap: profiel, integraal educatief actieplan ter bescherming van hun rechten'
- de rubriek caritas is niet direct op voorhand in te schatten: zo werd vorig jaar het voorziene bedrag ruimschoots overschreden omwille van de tussenkomst bij de bevalling en verzorging van het alleenstaand moederke van 18 met de twee kindjes waarvan het jongste bij de geboorte 1,9 kg woog (zie de vorige Vogels van Papier)
- de rubriek varia dekt een typisch gegeven: de tussenkomst bij het opzetten van minga's, dwz de werken die rond het bouwen, verbouwen, uitrusten van Taporí door de mensen, meestal ouders van kinderen, samen op zaterdag worden uitgevoerd: het gaat hier om betalen van verzekering, van werkvergunningen, van verplaatsingskosten van maaltijden
- onderaan vindt u het bedrag en dan het % van de autofinanciering

Dan rest er nog één besluit: we blijven al de mensen danken die de rest van de werking mogelijk maken door hun bijdragen hetzij via Continenten, hetzij via de Taporí-Spaarrekening. Jullie zorgden in 2005 voor $69.223-11.172=58.051\$$ of omgerekend 48.375€ en voor 2006 wordt dat $73.307-16240=57.067\$$ of omgerekend 47.555€

Rubrieken	2005			2006		
	begroot	effectief	autofinanc	begroot	effectief	autofinanc
administratie						
	8.324	8.324		8.111		
personeel	300	645		300		
kantoorben	2.000	273				
VZW	850	668		1.000		
werking	2.580	2.261		2.356		
onderhoud	1.000	299		2.000		
materiaal	5.990	5.990	2.016	12.960		7.040
med. consult				2.640		
assist	600	697		1.000		
materiaal	4.829	4.829	1.222	4.978		1.500
psycho-soc. begeleiding						
revalidatie	20.664	20.664	4.620	21.554		5.000
personeel	700	246		700		
materiaal	5.198	5.198	13	6.055		200
bibliotheejes						
materiaal	705	705	1.512	0		1.500
winkel voeding				3.125		
materiaal	1.128	2.069		1.203		1.000
recyclage	6.500	6.525		3.325		
materiaal	500	2.078		500		
caritas						
varia	5.150	5.605	1.789	1.500		
personeel	1.500	525				
vorming		1.622				
artisaanaat						
	68.518	69.223	11.172	73.307		16.240
			16%			22%
Euro/koers 1,2		57.685		61.089		

 ogel van papier

Vragen of opmerkingen bij

De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

Telefoon&fax: (056) 41 43 68
E-mail: edebrall@skynet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

BRIEVEN/ZENDINGEN onder gesloten omslag mogen nog altijd met de frankering van Belgisch posttarief verstuurd worden **via de ambassade**. Pakjes worden **niet** meer aanvaard.

Inge Debrouwere- Saulo Diaz
Ambabel Quito Ecuador
c/o Minbuza A.43
Karmelietenstraat 19
1000 Brussel

Telefoon/Fax/Email

Tel en Fax 00 59 32 288 62 29
Email: debringe@ecnet.ec

Websites:

<http://www.ecuador.org/news.htm>

Wie de vogel op het net wil terugvinden kan hem enkele weken lang downloaden van het net op

<http://users.pandora.be/koen.vaneygen1/2006jg12nr1.pdf>

pdf formaat (Acrobat reader nodig)

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest

(vanaf 30,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

000-0718676-03

Kontinenten

Doorniksesteenweg 149

8500 Kortrijk

Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador

(Kontinenten is het administratief centrum voor missiewerking in het bisdom Brugge en vraagt sinds jan. 2005 voor administratieve regeling 2% van het gestorte bedrag. De overige 98% van uw bijdrage gaat rechtstreeks naar Inges werk.)

Zonder fiscaal attest :

083-2520839-06

Inge Debrouwere

Moorsele

Vermelding: Project Tapori